Байка №151 — «Якийсь птахолов»

Якийсь птахолов
Навесні наловив по гаях Солов'їв.
Співців посаджено по клітках і заспівали,
Хоч краще б по лісах гуляти вони хотіли:
Коли сидиш у тюрмі, чи до пісень тут?
Та робити нічого: співають,
Хто з горя, хто від нудьги.
З них один бідолаха Соловей
Терпів усіх більше мук:
Він розлучений з подружкою був своєю.
Йому нудніше за всіх у неволі.
Крізь сльози з клітки він поглядає в поле;
Тужить день і ніч;
Однак же думає: «Злу журбою не зарадити:
Безумний плаче лише від лиха,
А розумний шукає засобу,
Як ділом горю зарадити;
І, здається, біду можу я з шиї скинути:
Адже нас не з тим піймали, щоб з'їсти.
Господар, бачу я, охочий пісні слухати.
Тож якщо голосом я йому догоджу,
Може бути, тим собі нагороду заслужу,
І він мою неволю закінчить».
Так міркував — і почав мій співець:
І піснею він зорю вечірню величає,
І піснями схід він сонячний зустрічає.
Але що ж вийшло наприкінці?
Він тільки обтяжив свою тим злу долю.
Хто погано співав, для тих давно
Господар відчинив і клітки, і вікно
І випустив їх усіх на волю;
А мій бідолаха Соловей,
Чим співав приємніше і ніжніше,
Тим стерегли його щільніше.